

4.1. Recomandările formulate în privința sistemului de asistență a familiilor cu copii mici (p. 19-20) pare să se bazeze pe două principii menționate în mod repetat: „responsabilizarea” părinților ca o condiție pentru acordarea de asistență (nu știm de care: în bani? în natură? sub formă de servicii?) pentru copii pe de-o parte și implicarea mai activă („activizarea”) a autorităților comunitare (așadar, locale) în procesul de finanțare a diferitelor forme de asistență pe de altă parte. Dorim să reamintim faptul că alocația de stat așa-zisă universală de copii a suferit o perioadă de condiționalitate (împotriva prevederilor legii, de altfel) atunci când ea era administrată copiilor de vârstă școlară prin cadrele de învățământ. Suntem de părere că asistența publică *pentru copii*, mai ales cele definite prin lege ca fiind universale, nu ar trebui să fie condiționate sub nicio formă. Așadar referirea la „responsabilizarea” părinților ni se pare profund problematică cu atât mai mult cu cât (după cum am semnalat și la secțiunea 2.2. mai sus) Schița nu clarifică modalitățile prin care această „responsabilizare” s-ar putea realiza.

Ni se par problematice și asumțiile pe care această formulare pare să le releve despre părinții ai căror copii beneficiază de asistență publică (în cazul alocației de stat, toți părinții români):

- Sunt acești părinți iresponsabili? Dacă da, de unde știm acest lucru? Cu alte cuvinte, ce „dovezi” există că părinții ai căror copii beneficiază de asistență publică ar necesita responsabilizare (orice ar însemna acest lucru)? Schița pare să asume că șansa ca părinții români să fie iresponsabili este semnificativă.
- Cine stabilește dacă părinții sunt iresponsabili și în raport cu ce criterii? Schița pare să asume că lucrătorii și asistenții sociali – la nivel comunitar – sunt mai mult decât potriviți pentru a clarifica gradul de responsabilitate a părinților. În lumina unei alte recomandări formulate în Schiță, și anume nevoia de specialiști cu calificări corespunzătoare în sistemul de asistență socială (p. 20), această asumție pare nu doar criticabilă, dar și illogică.

În al treilea rând, nu este clară relația cauzală semnalată între implicarea mai activă a autorităților locale („comunitare”) mai ales în finanțarea asistenței sociale pentru familii cu copii și „cuplarea mai fermă a alocațiilor de copii cu responsabilizarea părinților” (p. 19). Argumentul constă, oare, în faptul că autorităților locale / comunitatea ar fi mai eficace în a penaliza părinții care sunt „iresponsabili” cu alocațiile copiilor lor? Dacă da, ce efecte va avea penalizarea părinților asupra copiilor lor?